

Mark Cheverton

Neramumai zombių mieste

〈HEROBRINO PASLAPTIS〉

Pirma knyga

〈Žaidimoriterio999 nuotykių〉

Neoficialus **MINECRAFT** žaidėjo nuotykis

TYTO ALBA

NUO

8

IKI

12

METŲ

Mark Cheverton

**Neramumai
zombių
mieste**

<HEROBRINO PASLAPTIS>

Firma knyga

<Žaidimoriterio999 nuotyčiai>

Neoficialus **MINECRAFT** žaidėjo nuotykis

Iš anglų kalbos vertė
Gediminas Auškalnis

VILNIUS 2016

UDK 821.111(73)-93
Ch299

Mark CHEVERTON
TROUBLE IN ZOMBIE-TOWN
Sky Pony Press, New York, 2015

Copyright TROUBLE IN ZOMBIE-TOWN
Book One in the Mystery of Herobrine: A Gameknight999 Adventure
An Unofficial Minecrafter's Adventure
© 2015 by Mark Cheverton

Trouble in Zombie-Town is an original work of Minecraft fan fiction that is not associated with Minecraft or MojangAB. It is an unofficial work and is not sanctioned nor has it been approved by the makers of Minecraft.

Trouble in Zombie-Town is a work of fiction. Names, characters, and incidents are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, or persons, living or dead, is coincidental.

Minecraft® is the official trademark of MojangAB.
Minecraft ®/TM & © 2009–2013 Mojang / Notch

All of the characteristics of Gameknight999 in the story are completely fabricated and do not represent the real Gameknight999, who is the opposite of his character in the book and is an awesome, caring individual.

Technical consultant – **Gameknight999**

© Gediminas Auškalnis, vertimas į lietuvių kalbą, 2016
© „Tyto alba“, 2016

ISBN 978-609-466-172-3

PADĖKA

Norėčiau padėkoti savo šeimai už nepaliaujamą paramą šio nuotykiu metu. Be jų pagalbos rašyti iki ketvirtos valandos ryto būtų buvę daug sunkiau. Taip pat noriu padėkoti dr. Kristi Taner (Christie Tanner) ir dr. Dženiferei Smitkin (Jenifer Smitkin) už patarimus ir įžvalgas, kaip įveikti sunkumus ir iššūkius, su kuriais susiduria šiuolaikiniai vaikai. Be to, norėčiau padėkoti geriausiai agentei pasaulyje Holei Rut (Holly Root). Be jos pagalbos šios knygos greičiausiai nebūtų išvydusios dienos šviesos. Taip pat norėčiau padėkoti savo redaktoriui Koriui (Cory) ir puikiems leidyklos *Skyhorse Publishing* darbuotojams. Su jais dirbti buvo fantastiška, o jų energija ir užsidegimas motyvavo ir įkvėpė rašyti gerokai po vidurnakčio. Galiausiai noriu padėkoti visiems, kas skaito mano knygas ir siunčia man šiltus bei susirūpinimo kupinus laiškus el. paštu ir socialiniuose tinkluose. Esu labai dėkingas už visų jūsų paramą, stengsiuosi nesiliauti rašęs knygų!

KAS YRA „MINECRAFT“?

„Minecraft“ yra nepaprastai kūrybiškas žaidimas, kurį galima žaisti su žmonėmis iš viso pasaulio, kartu su draugais ar vienam. Tai smėlio dėžės principu sukurtas žaidimas, leidžiantis žaidėjams statyti įspūdingus statinius iš įvairių medžiagų (akmens, žemių, smėlio, smiltainio ir kt.) struktūrinių blokų. Įprasti fizikos dėsniai žaidime neveikia – čia galima kurti gravitacijai nepavaldžius ar jokių atramų neturinčius statinius. Kitame puslapyje pavaizduotas Tardis*, kurį Žaidimoriteris pastatė savo serveryje.

Vaikai ir suaugusieji naudojami kūrybiniu „Minecraft“ potencialu – šioje blokinėje visatoje yra pastatyta be galo daug nepakartojamų konstrukcijų. Neseniai išpopuliarėjo ištisų miestų kopijų konstravimas: žaidėjai yra sukūrę Londono, Manhatano, Stokholmo ir Danijos miestų kopijas. Be to, „Minecraft“ fanatikai yra pastatę išgalvotus

* TARDIS (angl. *Time And Relative Dimension In Space*) – laiko mašina, iš išorės atrodanti kaip telefono būdelė, iš mokslinės fantastikos seriale „Daktaras Kas“ (*Doctor Who*). – Vert. past.

savo mėgstamiausių televizijos serialų ir filmų miestus, pavyzdžiui, Karaliaus Uostą bei Vinterfelą iš „Sostų karų“ ir Minas Tiritą iš „Žiedų valdovo“. Tačiau bene įspūdingiausias iš visų pastatytų objektų yra Titanų miestas – vieno žaidėjo kūrinys, kuriam pastatyti prireikė keturių su puse milijardo blokų... tai bent!

Be miestų, „Minecraft“ žaidime žaidėjai yra pastatę įvairių žymių statinių. Mano mėgstamiausias yra Tadž Mahalis, tačiau taip pat patinka Paryžiaus Dievo Motinos katedra ir dangoraižis *Empire State Building*. „Žvaigždžių karų“ gerbėjus sudomintų erdvėlaivio *USS Enterprise* kopija (deja, ne originalas ☺), be to, žaidime pastatytas ir erdvėlaivis „Tūkstantmečio sakalas“ bei kosminė stotis „Mirties žvaigždė“ iš mėgstamiausio mano filmo. Tiesą sakant, pagreitintas „Mirties žvaigždės“ konstravimo

vaizdo įrašas kelia išties neišdildomą įspūdį. Ne kartą žaidime „Minecraft“ žaidėjai statė statinius netgi prašydami mylimosios rankos. Nežinau, kiek iš šių piršlybų buvo sėkmingos, tačiau daugelį tokių vaizdo įrašų peržiūrėjo šimtai tūkstančių žmonių... Tikiuosi, jos sutiko tekėti, kitaip būtų tiesiog žiauru. Kad ir kaip ten būtų, viskas, kas vyksta internete, lieka ten – kaip sako „The Sandlot“ serverio žaidėjai – AMŽIAMS!

Šis žaidimas siūlo įspūdingą kūrybinę laisvę, tačiau labiausiai man patinka žaisti išlikimo režimu. Pasirinkus šį režimą, žaidėjo personažas atsiduria iš blokų sudarytame pasaulyje, turėdamas tik skurdžią aprangą. Žinodami, jog greitai atslinks naktis, žaidėjai turi rinkti išteklius (medieną, akmenis, geležį ir kt.), kad galėtų pasigaminti įrankių bei ginklų ir apsiginti nuo pabaisų. Naktis – pabaisų metas.

Norėdami rasti išteklių, žaidėjai turi raustis į „Minecraft“ gelmes, kad rastų anglių ir geležies – medžiagų, iš kurių gaminami išgyventi būtini metaliniai ginklai ir šarvai. Kasdami žaidėjai gali aptikti urvų, lavos kišenių, vieną kitą apleistą kasyklą ar požemį, kur laukia lobiai, tačiau visi koridoriai ir urvai yra saugomi pabaisų (zombių, skeletų ir vorų), trokštančių sučiupti neapdairų nuotykių ieškotoją.

Žaidimo naujovės (mano mėgstamiausia – triušiai) prisidėjo prie to, kad padaugėjo žaidėjams skirtų funkcijų. Atsirado naujų tipų blokų, kurie sukuria vešlesnį ir

detalesnį skaitmeninio pasaulio kraštovaizdį, o įdomiausi priedai turbūt yra Vandenyno monumentas ir Sergėtojai. Žaidžiant išlikimo režimu, su vyriausiuoju Sergėtoju gali susikauti tik patys narsiausi kariai – aišku, ir sukčiaujantys žaidėjai... Nesu tikras, ar man pavyktų atsilaikyti, bet Žaidimoriteriui999 gal ir pasisektų. 1.8 versijos prisijungimo ekrane esančio sąrašo pabaigoje pasirodė įdomus teiginys – „Herobrinas buvo pašalintas... ar tikrai???”

Nors žaidimo pasaulyje knibždėte knibžda pabaisų, žaidėjas nėra visiškai vienas. Esama didžiulių serverių, kuriuose ištekliais ir vieta po saule dalijasi šimtai žaidėjų. Taip pat yra kaimų, kuriuose gyvena žaidėjo nevaldomi personažai – žaidimo veikėjai, užsiimantys įvairiais darbais ir savo namuose slepiantys skrynias lobių – kartais menkų, kartais didžiulių. Susitaręs su šiais žaidimo veikėjais, žaidėjas gali iškeisti turimus daiktus į retus brangakmenius, eliksyrų sudedamąsias dalis, kartais net į lanką ar kalaviją.

Šis žaidimas suteikia nuostabią galimybę išradingiems žmonėms, mėgstantiems kurti ir statyti, tačiau nenorintiems apsiriboti vien pastatais. Naudodami raudonakmenio (vieno iš išteklių) grandines, žaidėjai gali konstruoti stūmoklius ir kitus prietaisus, reikalingus dar sudėtingesniems mechanizmom kurti. Pavyzdžiui, „Minecraft“ žaidėjams pavyko sukurti raudonakmeniu varomus muzikos grotuvus, veikiančius 8 bitų kompiuterius ir įmantrius mini žaidimus (mano mėgstamiausias – „Cake Defense“).

1.4.2 versijoje atsiradę komandiniai blokai ir neseniai pridėtos pažangesnės scenarijaus funkcijos (pavyzdžiui, teleportavimas) leidžia programuotojams sukurti dar įvairesnių naujų mini žaidimų – vienas iš labiausiai man patinkančių yra „Missile Wars“.

„Minecraft“ grožis ir kūrybiškumas grįstas tuo, kad tai ne tik žaidimas, bet ir savotiška operacinė sistema, leidžianti žaidėjams kurti savo žaidimus ir išreikšti save tokiomis būdais, kokių iki „Minecraft“ atsiradimo nebuvo. Šis žaidimas visiems pačio įvairiausio amžiaus berniukams ir mergaitėms suteikia galimybę kurti unikalius žaidimus, savo žemėlapius ir ŽPŽ (žaidėjas prieš žaidėją) kovos arenas. „Minecraft“ pasaulis yra kupinas laisvės, įtemptų mūšių ir kraują stingdančių pabaisų. Tai tuščia drobė ir neribotos galimybės.

Ką sukursi tu?

I SKYRIUS

PIKTADARYS

Jis atsirado iš niekur. Aplink plytėjo vešlus žalias blokinis peizažas. Kampuotą svetimšalio veidą perkreipė paniekos grimasa – visa jo esybė buvo persmelkta nuožmios neapykantos jį supančiam grožiui. Artėdamas prie netoliese stovinčios avies, jis išsiviepus, ir gauruotas stačiakampis padaras, vos jį pamatęs, nudūmė kalvos link – romiose kvadratinėse jo akyse atsispindėjo baimė. Blogis sklido nuo atėjūno tarsi karštis nuo liepsnojančio namo. Net maži žolės stiebeliai linko, norėdami išvengti šios pikta-valės būtybės.

– Kaip Tikrojo pasaulio padarai iš viso pakenčia šią vietą? – rūščiai žvalgydamasis aplink, sušnypštė tamsusis padaras.

Tolumoje jis matė kaimą neįtvirtintomis sienomis – priešingai nei daugumos gyvenviečių pastaruoju metu. Ten stovėjo susispietę į krūvą paprasti namai, sukonstruoti iš atskirų blokų, kaip ir viskas „Minecraft“ pasaulyje, – šie buvo suręsti iš daugybės medžio kubų. Žemi trobesiai

telkėsi aplink pačiam vidury stūksantį aukštą akmeninį statinį – sargybos bokštą. Netoliese atėjūnas pamatė šulinį, tolėliau siūbavo kviečių laukas. Sėlindamas siauromis gatvelėmis, padaras stebėjo dirbančius kaimiečius – kampuotos jų galvos ir ilgi stačiakampiai kūnai beveik skendo blokinių namų fone.

„Paiki kaimiečiai – net nenujaučia gresiančio pavojaus“, – pagalvojo piktadarys. Greitai jis pasinaudos šia jų klaida.

Užmerkęs žėrinčias baltas akis, jis teleportavosi iš šio idiliško peizažo ir materializavosi tamsiame, miglotame tunelyje. Giliai įkvėpęs, staiga išleido karingą gomurinį riksmą, ir šis nuaidėjo akmeniniais koridoriais ir požeminiais urvais. Atsimušęs į lavos telkinius ir milžiniškus krioklius, klyksmas galiausiai užpildė visą „Minecraft“ požeminį pasaulį. Gailiomis dejonėmis zombiai akimirksniu atsiliepė į atėjūno kvietimą.

– Aš ateinu, vaikai mano! – sušuko jis į tamsą. – Ruoškitės susirinkimui!

Nevilties ir liūdesio aimanos persismelkė nuostaba ir baime. Tamsusis atvykėlis nusišypsojo – jis užuodė baimę... tai puiku.

Tyliai slinkdamas tamsiais koridoriais ir leisdamasis tuneliais, piktadarys artinosi prie slapto įėjimo, apie kurį žinojo tik nakties pabaisos. Retkarčiais jis pamatydavo šešėliuose slypinčius milžiniškus vorus ir pasalūnus, bergždžiai besistengiančius likti nepastebėtus. Deja, nie-

kas negalėjo pasprukti nuo švytinčių akių – pabaisa matė kiekvieną po tamsos skraiste drebantį gyvį. Paprastai visi bailūs padarai būtų buvę sunaikinti akimirksniu, nes baimė kėlė atklydėliui pasišlykštėjimą, tačiau dabar jis turėjo daug didesnių rūpesčių, todėl negaišo laiko.

Tunelio priešakys nušvito malonia kunkuliuojančios lavos šviesa. Artinantis prie šviesos šaltinio, šešėliai už akmens stulpų ir gilių įtrūkių tamsėjo ir tįso. Kai pasuko už kampo, atėjūną pasveikino išsilydžiusių uolienuų srautas, krinantį į platų telkinį apačioje. Netoliese iš sienos ertmės gurguliuojančiu kriokliu plūdo šaltas vanduo – smarki mėlyna srovė veržėsi tiesiai į kunkuliuojantį baseiną. Ten, kur susitiko priešybės, formavosi vulkaninis stiklas – juodai margi blokai, spindintys nuo besilydančių uolienuų šviesos, kurios spinduliai sklido po visą patalpą.

Štai čia jam ir reikėjo atsidurti.

Įėjimas į zombių miestą visada būdavo netoli tos vietos, kur susilieja vanduo ir lava. Metęs žioruojantį žvilgsnį į dantytos uolienos sienas, atėjūnas iškart pamatė slapto įėjimo priedangą – vienišą lygaus akmens blokelį, kyšantį paviršiuje. Priartėjęs prie iškyšos, jis ištiesė ranką ir uždėjęs delną ant bloko spustelėjo. Pasigirdo spragtelėjimas. Sienoje atsivėrė anga į ilgą tamsų tunelį. Atėjūnas žengė į slaptą koridorių, užvėrė akmenines duris ir leidosi gilyn. Bėgdamas matė, kaip tunelio gale ryškėja šviesa, kaip pilkos akmeninės sienos nusidažo viliojančia oranžine spalva, visai kaip rudėnant. Čia buvo dar daugiau lavos.

Svetimšalis šiurpiai nusišiepė. Jis dievino lavą... ji priminė jam namus.

Tunelio gale jis stabtelėjo ir apsižvalgė. Priešais plytėjo didžiulė erdvė – dvidešimties ar daugiau blokų aukščio ir mažiausiai šimto blokų pločio. Urvo apačia buvo kaip nusėta mažyčių įvairiausių dydžių ir formų namų iš akmens ir žemių blokų. Rodės, kampuoti statiniai rungiasi vieni su kitais ir susirėmę sienomis kovoja dėl vietos – gana chaotiškas, bet gražus kraštovaizdis, primenantis skiautinę antklodę. Nors pastatai buvo skirtingi ir nebūtum radęs dviejų vienodų, šis zombių miestas atrodė kaip bet kuris kitas.

Pačiame centre plytėjo didžiulė aikštė – kažkokia mistinė jėga neleido namams brautis į šią vietą. Tai ir buvo atvykėlio kelionės tikslas. Žengdamas iškart per du blokus, jis nusileido į urvą ir ėmė bėgti siaurų gatvelių labirintu, pasukdamas tai šen, tai ten, skindamasis vingiuojantį it gyvatę taką. Kai kur kelią užtverdavo namai, tuomet, išsitraukęs deimantinį kirtiklį, svetimšalis greitai prasikirsdavo pro blokus ir palikęs už nugaros griuvėsius toliau lėkė aikštės link.

Per kelias minutes jis pasiekė aikštę, šalia kurios į orą šaudė keistos žalios žiežirbos tarsi šventiniai fejerverkai. Zombiai stoviniavo aplink šiuos žaižaruojančius fontanus ir į nieką nekreipdami dėmesio maudėsi jų kibirkštyse, palaimingai užmerkę juodas akis. Atėjūnas žinojo, kad tai gyvybės fontanai, iš kurių zombiai semiasi stiprybės.

Jie nevalgo smegenų, kaip svaičioja paiki žaidėjai, – tai tik kvailas mitas. Zombiai maitinasi stovėdami smaragdiniam gyvybės fontane – žalios žiežirbos gražina jėgas ir malšina alkį. Atklydėlis žinojo, kad zombis tiesiog žūtų per daug laiko praleidęs už miesto. Dėl to žalieji padarai niekada negalėdavo toli nuklysti – jie buvo pasmerkti amžinai gyventi požemyje.

Svetimšalis skuodė prie akmeninės pakylės aikštės viduryje. Braudamasis per minią, – tarp didelių ir mažų, jaunų ir senų zombių, – jis matė ir zombių kiauliažmonių bei vieną kitą liepsną. Visi jie greičiausiai atkeliavo iš Požemių pasaulio slaptais šias vietas jungiančiais portalais. Pasiekęs laiptus, vedančius prie pakylės, jis išleido dar vieną gomurinį, širdį veriantį klyksmą ir patraukė visų dėmesį.

Atėjūnas lėtai užlipo laiptais. Ant pakylės stovėjo stiprus raumeningas padaras, greičiausiai šios bendruomenės vadas... kol kas. Svetimasis priėjo prie zombio ir pažvelgė į jį žibančiomis akimis.

– Kuo tu vardu? – paklausė jis.

– Šis zombis vardu Va Lokas, – trumpu žaliu pirštu į save dūrė pabaisa. Jo balsas buvo šiurkštus, gyvuliškas. – Va Lokas yra šio miesto vadas.

– Jau nebe.

Atėjūnas apipylė zombį netikėtų smūgių kruša. Padaras šoko priešintis, bet užpuolikas pranyko tą pačią akimirką, kai zombio nagai buvo bepaliečią jo odą. Staiga jis

išniro už Va Loko ir puolė jį iš nugaros. Vos per kelias akimirkas zombis atsidūrė pavojingai arti mirties slenksčio. Svetimšalis puolė, išnyko, vėl atsirado ir vėl puolė – visa tai tetruko minutę, bet Va Lokas neturėjo jokių vilčių. Kai zombiui liko vos keletas gyvybės taškų, atėjūnas pastūmė priešą, ir šis šlumštelėjo žemėn. Skaudžiai nukritęs, sužalotas padaras prarado paskutinius gyvybės taškus ir išnyko – iš jo teliko keli mėsgaliai ir trys švytintys patirties taškų kamuolėliai. Šie nupleveno prie arčiausiai aukos stovinčių zombių.

Tuomet visų akys nukrypo į atėjūną.

– Aš nugalėjau jūsų valdovą kovoje ir dabar šis miestas yra mano. Taip daroma jau nuo senų senovės – stiprieji naikina silpnuosius. Taip parašyta ir jūsų įstatymuose. Todėl dabar jūs visi esate mano pavaldiniai ir darysite taip, kaip liepsiu.

– Kokie bus nurodymai šio miesto zombiams? – paklausė netoliese stovintis zombis.

– Kuo tu vardu?

– Šis zombis vardu Ta Zinas, – atsakė jis, žengdamas į priekį. Jo pūvančiame veide atsispindėjo baimė ir sumišimas.

– Ta Zinai, skiriu tave vienu iš savo karvedžių. Vesi šio miesto gyventojus į mūšį! – sušuko svetimšalis. Atsimušęs į urvo sienas, jo balsas suskambėjo šimtąkart stipriau. – Jūs puldinėsite Tikrąjį pasaulį tol, kol žaidėjas, kuris nėra žaidėjas, atšliauš pas mane keliais!

Atklydėlis stabtelėjo, kad visi įsidėmėtų jo įsakymą, ir vėl prakalbo:

– Pirmasis karas, turėjęs mus išlaisvinti, buvo pralaimėtas. Kvaili karvedžiai Erebusas ir Malakodas mane nuvylė ir buvo nubausti mirtimi. Aš vesiu jus į žūtibūtinį mūšį ir visiems apgailėtiniams Tikrojo pasaulio veikėjams parodysiu, kas iš tiesų yra baimė!

Zombiai ėmė murmėti ir pritariamai linkčioti pūvančiomis galvomis, o jų žalsvuose kampuotuose veiduose nušvito plačios šypsenos.

– Puldinėsime kaimiečius tol, kol žaidėjas, kuris nėra žaidėjas, ims keliaklupsčiauti priešais mane maldaudamas pagailėti tų niekingų žaidimo veikėjų gyvybių. Kai Žaidimoriteris999 bus arti mirties, kai jo gyvybė kabos ant plauko, drąsa kaipmat išgaruos ir jis ners pro Šviesos vartus atgal į realųjį pasaulį, kad tik išneštų sveiką kailį. O aš seksiu jam iš paskos ir netrukdomas sukelsiu chaosą pasaulyje – nubausiu žmoniją už tai, kad įkalino mane „Minecraft“ žaidime. Ir tik tada galėsiu išlaisvinti nakties pabaisas!

Zombiai išleido gomurinį džiaugsmo šūksnį, kuris labiau priminė urzgimą nei sveikinimą. Staiga į priekį žengė Ta Zinas. Visi nuščiuvo. Zombis atsisuko į pabaisų minią – šalti, apmirę žvilgsniai buvo įsmeigti į jį. Ta Zinas pažvelgė į atėjūną.

– Šis zombis sutrikęs. Iš vilkimų drabužių matyti, kad priešais zombių miestą stovi šešėlių gamintojas, vienas iš

senųjų padarų, galinčių pakeisti tuos, kurie gyvena šešėliuose, ir patobulinti nakties padarus, bet...

Svetimšalis teleportavosi prie zombio ir apipylė jį plikai akiai nematomų smūgių kruša. Pabaisos gyvybės taškai pavojingai artėjo prie nulio, tačiau kai Ta Zinas suklupo ant kelių, ataka staiga liovėsi.

– Aš nesu *tik* šešėlių gamintojas. Aš esu šešėlių gamintojų gamintojas! – sušuko įniršęs piktadarys. – Aš *sukūriau* šešėlių gamintojus ir esu visų „Minecraft“ padarų valdovas!

– Ta Zinas prašo atleidimo, – išstenojo zombis. – Kaip zombiai turėtų kreiptis į naująją valdovą? – Zombiai žinojo, kad visi, kas nėra pabaisos, vadinami pagal savo pareigas, pagal tikslą, kuris jiems numatytas „Minecraft“ pasaulyje. Šešėlių gamintojas, kuris tobulina zombius, buvo vadinamas Zombyniu, pasalūnų tobulintojas buvo vadinamas Pasalyniu. – Ką gamina mūsų valdovas?

– Aš gaminu tokius padarus kaip nevykėlis Erebusas ir karštakošis Malakodas. Aš kuriu armijų vadus ir tamsos valdovus. AŠ KALDINU BLOGIO DIDVYRIUS! – jo balsas atsimušė nuo urvo sienų ir suskambo kaip gongas. – Dabar eikite ir naikinkite, ir visiems žaidimo veikėjams praneškite, kad jie kentės tol, kol žaidėjas, kuris nėra žaidėjas, man pasirodys!

– Bet koks yra valdovo vardas?! – sušuko zombis iš minios. – Kaip kreiptis į zombių miesto valdovą?

– Mano vardas... jūs norite žinoti mano vardą?

Ta Zinas linktelėjo šleikščiai žalsvą galvą. Atėjūnas pasilenkė arčiau, ir iš jo gerklės gilumą atsklido šiurpinantis šnabždesys:

– Vadinkite mane taip, kaip mane vadina legendose...
aš esu Herobrinas!

II SKYRIUS

NAUJA PRADŽIA

Žaidimoriteris999 prisijungė prie „Minecraft“, kaip ir tūkstančius kartų buvo prisijungęs. Jis žaidė namų rūsyje, prie galingo tėčio kompiuterio, kurio grafika aukščiausio lygio, – čia žaidimas veikė be priekaištų. Pažvelgęs per petį, berniukas matė pačius įvairiausių tėčio išradimus, nuklojusius grindis: čia stovėjo trimatis saldymedžiu varomas spausdintuvas, zefyrų laidymo prietaisas, greitai veikis riešutų sviesto maišytuvas... Toks buvo tėčio darbas – jis buvo išradėjas. Tėtis sukurdavo pačių įdomiausių įrenginių ir tuomet keliaudavo po šalį mėgindamas kam nors juos parduoti. Daugelis jo kūrinių buvo nevykę ir retas veikė taip, kaip derėjo, išskyrus vieną – skaitmenuoklį. Žaidimoriteris savo kailiu patyrė, kad šis išradimas veikia netgi per gerai: prietaisas berniuką suskaitmenino ir įtraukė į programą, kuri tuo metu veikė kompiuteryje, – į „Minecraft“ žaidimą. Tai buvo skaudi pamoka, kurios jis nieku gyvu nenorėjo kartoti.

Žaidimoriteris dar neužmiršo žaidime patirto siau-

bo – gigantiško voro, su kuriuo turėjo kautis, zombių, pasalūnų... Pabaisų tiesiog negalėjai suskaičiuoti. Jis skaitmenuoklį įjungė visiškai netyčia – tai buvo nelaimingas atsitikimas, įtraukęs į nuotykį ir amžiams pakeitęs gyvenimą. Keliaudamas po „Minecraft“, jis išmoko daug dalykų, tačiau labiausiai jį pribloškė tai, kad visi žaidimo padarai buvo gyvi – žaidimo veikėjai, gyvūnai... ir pabaisos.

Žaidimoriteriui999 didžiausią siaubą kėlė du piktavaliai padarai, grasinę mirtimi visiems „Minecraft“ pasaulio gyventojams, – Erebusas, pabaigažmogių karalius, ir Malakodas, Požemių pasaulio karalius. Jų tikslas buvo sunaikinti Šaltinį ir „Minecraft“ pasaulį. Šaltinyje buvo visa programinė įranga, užtikrinanti sklandų „Minecraft“ serverių veikimą. Jei Šaltinis būtų buvęs sunaikintas, visi monstrai būtų galėję patekti į realųjį pasaulį. Tačiau Žaidimoriteris999, padedamas draugų, žaidimo veikėjų ir žaidėjų armijos, sustabdė Erebusą ir Malakodą ir išgelbėjo abu pasaulius. Tai buvo didžiulė patirtis, ne tik padėjusi geriau pažinti save, bet ir amžiams pakeitusi požiūrį į „Minecraft“. Kai Žaidimoriteris buvo atsidūręs žaidime, tai nebuvo tik žaidimas... Tai buvo kur kas daugiau.

Berniukas dar kartą atsigrėžė – tarp begalės daiktų užgriozdintas riogsojo skaitmenuoklis. Prietaiso smailgalys, primenantis spindulinį ginklą, buvo nutaikytas į sieną. Nors aparatas stovėjo išjungtas, jo tamsūs vamzdeliai atrodė grėsmingi. Užmetus akį į tą įrenginį, jį kas kart nupurtydavo šaltis. Tačiau dabar, prabėgus kelioms

savaitėms nuo tada, kai paspruko iš žaidimo ir tik per stebuklą liko gyvas, jis pagaliau sukaupė drąsą ir grįžo į rūsi pažaišti savo mėgstamiausio žaidimo – „Minecraft“.

Atsisukęs į didelės – 1 080 pikselių – raiškos monitorių, berniukas pamatė, kad jo personažas materializavosi visai šalia slėptuvės, kurią Žaidimoriteris buvo įsirengęs tą kartą, kai skaitmenuoklis perkėlė jį į „Minecraft“. Nors virš jo nesimatė serverio gijos, jungiančios su „Minecraft“ serveriais (ir Šaltiniu), Žaidimoriteris žinojo, kad ji ten yra. Ši gija, kylanti į dangų tarsi sidabrinis šviesos spindulys, padėdavo žaidimo veikėjams atskirti žaidėjų personažus. Jie taip pat galėjo matyti virš personažų plevenančius žaidėjų vardus. Atsidūręs „Minecraft“, Žaidimoriteris atrodė visai kaip žaidėjo personažas, nes jam virš galvos kybojo slapyvardis. Tačiau jis neturėjo švytinčios serverio gijos – buvo žaidėjas be jungties su serveriu. Žaidimo veikėjai pavadino jį žaidėju, kuris nėra žaidėjas. Buvo išpranašauta, kad jis išgelbės „Minecraft“ pasaulį, taigi Žaidimoriteris didžiavosi naujuoju savo vardu.

Dabar jo personažas žvelgė į žaidimo peizažą. Žaidimoriteris matė aukštai virš vandens telkinio kylantį uolėtą kyšulį, nuo kurio viršūnės krito ir į ertmę žemėje tekėjo vandens srautas. Štai čia jį pirmą kartą užpuolė milžiniškas voras. Tą dieną jam gyvybę išgelbėjo krioklys. Net ir dabar jis prisiminė kiekvieną to siaubingo padaro išvaizdos smulkmeną: mažyčius kūną dengiančius plaukus, kurie, rodės, juda it gyvi, bjaurius tamsius lenktus

nagus ant siaubūno kojų ir begalę akių, kurių kiekviena degė nenumaldoma neapykanta. Jis net krūptelėjo prisiminęs, tačiau žinojo, kad tai liko praeity. Tada jis buvo pačiame *žaidime*, o dabar tiesiog žaidė kaip paprastas žaidėjas, išėjęs pasivaikščioti po „Minecraft“ pasaulį. Jo personažą gali sužaloti ar net nužudyti, tačiau tikrame gyvenime jam nieko nenutiks. Tai tik paprastas kompiuterinis žaidimas – toks jis ir liks. Be to, niekas visame pasaulyje nebūtų galėjęs priversti jo pro Šviesos vartus (taip žaidime vadino tėčio skaitmenuoklį) grįžti į „Minecraft“ – nieku gyvu!

Atsisukęs į ekraną, Žaidimoriteris999 pavarė savo personažą nuo vandens telkinio link kaimo, kurį žinojo esant tolumoje. Jo personažas lėkė per nuostabų kraštovaizdį, šone palikdamas kitą kalną su panašiais uolingais kyšuliais. Nuo atodangos sviro ilgos kabančios akmens kolonos, primenančios gigantiškus kažkokio senovinio siaubūno dantis. Žaidimoriteris prisiminė, kaip pirmąkart apsilankęs serveryje išsigando šio kalno... bet tais laikais jį gąsdino viskas.

Perbėgęs akmenuotą viršukalnę, Žaidimoriteris nuskudė tiesiai į Gamintojo kaimą. Keli vorai norėjo susiremti su juo, tačiau Žaidimoriteris nuo jų išsisuko. Jis žinojo, kad šie padarai neturi jokių galimybių laimėti, kai jis apsiginklavęs užkerėtais šarvais ir kalaviju, šiaip ar taip... tai gyvi padarai, todėl nesinorėjo nei su jais kautis, nei jų žudyti, jei tik buvo galima išvengti.

Tai viena iš pamokų, kurias jis išmoko, kai tėčio skaitmenuoklis įtraukė jį į žaidimą, – „Minecraft“ padarai iš tikrųjų gyvi. Kaimiečiai, arba žaidėjo nevaldomi personažai (žaidimo veikėjai), kaip ir visi žmonės, turėjo vilčių, svajoto apie vaikų ateitį, praradę artimąjį liūdėjo ir sielvartavo. Visi skaitmeninės karalystės padarai jautė skausmą ir bijojo mirties; jie protavo ir suvokė, kad egzistuoja, ir Žaidimoriteris jau kurį laiką visa tai žinojo.

Bėgdamas pro aštuonkojes pabaisas, jis linktelėjo tarsi pripažindamas jų teisę į teritoriją, tačiau vis vien išsilenkė padarų ir skuodė tolyn į kaimą. Po kelių minučių jis išvydo aukštos akmeninės sienos, kurią pastatė kaimo gyventojai, kontūrus. Įtvirtinimai turėjo apginti žaidimo veikėjus nuo Tikrojo pasaulio pabaisų, kurioms vadovavo pabaigažmogių karalius Erebusas.

Erebusas puolė „Minecraft“ pasaulį, kad pasiektų Šaltinį. Jei pabaisoms būtų pavykę, jie būtų sunaikinę Šaltinį ir nužudę visus skaitmeninius „Minecraft“ gyventojus. Tada pro Šviesos vartus monstrai būtų patekę į mūsų pasaulį, sukėlę chaosą ir viską sunaikinę. Žaidimoriteris su draugais šiame kaime vadovavo gynybos pajėgoms ir visus išgelbėjo. Laimei, mūšiai baigėsi – nebėra pabaisų, trokštančių jo mirties, nebėra armijų, besikaunančių mūsų lauke. Dabar liko tik „Minecraft“ žaidimas... kaip tik tai Žaidimoriteriui labai patiko.

Artėdamas prie kaimo, jis išvydo vienišą figūrą, rymančią akmeninio bokšto, iškilusio virš kitų pastatų, vir-

šūnėje. Tai buvo sargybos bokštas – toks buvo kiekviena-
me kaime. Geriausią regėjimą turintis žaidimo veikėjas
buvo skiriamas dairytis tykančių pabaisų. Jam suteikdavo
Stebėtojo vardą – visi žaidimo veikėjai buvo vadinami
pagal tai, kokias pareigas eidavo, pavyzdžiui, Statytojas,
Bėgikas, Sodintojas, Kasėjas... Bokšto viršūnėje pamatęs
Stebėtoją, Žaidimoriteris visuomet nusiramindavo – tai
reiškė, kad viskas yra taip, kaip ir turi būti. Tačiau šį kartą
jis išvydo du Stebėtojus... keista.

– Atidarykite vartus! – sušuko vienas iš jų.

Žaidimoriteriui priartėjus, dvivėrės geležinės durys
girgždėdamos atsidarė, bet jam pasirodė, kad durų pa-
viršiuje matyti keli gilūs rėžiai – tarsi keturi aštrūs kaip
skustuvai nagai būtų įsikabinę į duris ir perrėžę jų šal-
tą geležinį paviršių. Jis pažvelgė aukštyn – ant dantytos
sienos budėjo strėles paruošę ir temples įtempę lanki-
ninkai.

„Kodėl šiandien ant sienų tiek daug lankininkų?“ – nu-
sistebėjo Žaidimoriteris.

Perėjęs medinį tiltą per griovį, juosiantį kaimą, Žaidi-
moriteris įžengė į centrinę aikštę. Jį sveikino kiekvienas
sutiktas žaidimo veikėjas. Savaime suprantama, visi jį
pažinojo – Žaidimoriteris buvo „Minecraft“ gelbėtojas...
žaidėjas, kuris nėra žaidėjas.

Jam einant į kaimo gilumą, du maži žaidimo veikėjai
pasileido prie jo. Jų veiduose švytėjo plačios šypsenos.

– Žaidimoriteri!!! – sušuko vaikai.

Mėgsti žaisti „MINECRAFT“?
Šios knygos autorius Markas Čevertonas
(Mark Cheverton) ir jo sūnus šį žaidimą
taip pat dievina. Tačiau kas atsitiktų,
jei „MINECRAFT“ pasaulis
taptų tikrove?

Jau pažįsti Žaidimoriterį999 – berniuką, labiau už
viską mėgstantį žaisti „Minecraft“, o paskui atsi-
dūrusį serveryje? Tapęs žaidimo veikėju, jis tapo
didvyriu, gelbėtoju ir pabaisų bei drakonų nuga-
lėtoju, išgelbėjusiu „Minecraft“ žaidimą ir visą pa-
saulį.

Po alinančių kovų Žaidimoriteris999 prisiekė nie-
kuomet daugiau negrįžti į žaidimą. Bet kai į jį pa-
kliūva jo mažoji sesuo Monė113, jam nelieka ki-
tos išeities, kaip tik vėl eiti ten, kur pavojai tyko už
kiekvieno kampo. Su senais draugais Žaidimorite-
ris999 turi keliauti į zombių miestą ir susikauti su
galinguoju zombiu karaliumi Ža Tulu. Norėdamas
išgelbėti seserį, jis turi įgyti naujų galių...

Kvapą gniaužiantys nuotykių serveryje nesibaigia!

ISBN 978-609-466-172-3

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

NUO

8

IKI

12

METŲ